

ONDERNEMER ERWIN MIEDEMA

‘Zorg hoeft niet
aaibaar te zijn’

Hij zit er niet mee dat de ouderenzorg niet sexy is. ‘De doelgroep doet er niet toe. Veel starters wachten op “het gouden idee”. Dat is zo naïef, dat zijn geen ondernemers’, vindt Erwin Miedema (32), oprichter van Domus Magnus, dat ‘zorglandhuizen’ ontwikkelt voor welgestelde ouderen.

Sexy business, de ouderenzorg.

‘Dat imago heeft het niet nee, maar ik heb daar niet zo’n probleem mee. Veel mensen die een eigen bedrijf willen, wachten op ‘het gouden idee’, het gevoel ‘dit is wat ik altijd al wilde’. Dat is zo naïef. Dan ben je geen ondernemer. Een ondernemer ziet overal kansen, wordt van heel veel dingen enthousiast. Het ondernemen zelf is al leuk genoeg.’

Jij hebt niets met ouderen?

‘Ik ben niet geboren met de roeping ‘iets voor ouderen doen’. Maar natuurlijk moet je wel iets hebben met het product waarmee je onderneemt. Ik houd van de zorg. Dan houd je automatisch van ouderen en zwakkeren. Driekwart van de mensen in het Erasmus UMC is oud. En zorg is zorg, of je die nu geeft aan een baby die aan het begin van de levenscyclus zit, of aan een oudere, dat maakt mij niet zoveel uit. Hooguit is het knuffelgehalte wat minder.’

Je studeerde technische natuurkunde en werkte als consultant. Waarom die liefde voor de zorg?

‘Ik kom uit een artsenfamilie. Mijn vader is klinisch chemicus, mijn zus cardioloog. Het leek mij een dankbaar beroep, al klinkt dat meteen weer zo soft. Helaas werd ik uitgeloot voor geneeskunde. Als tweede studie had ik technische natuurkunde opgegeven. Dat ben ik gaan doen. Een ontzettend moeilijke studie, die me intellectueel veel uitdaging gaf. Ik vond het hartstikke leuk.’

Maar niet leuk genoeg om er iets mee te gaan doen?

‘Ik had geen zin om met een grote stofbril op in een bunker proefjes te gaan zitten doen en te wachten tot er eens een satelliet met mijn techniek de ruimte in zou gaan. Ik wilde meer op de praktijk gericht zijn en ging het bedrijfsleven in. Maar op je 23ste ben je zo groen als gras. Ik wist van toeten noch blazen en solliciteerde ‘dus’ bij de grote bedrijven. Het werd McKinsey, een consultancybureau. Zij hebben graag bèta’s, vanwege hun analytisch vermogen. Het was top om daar te beginnen. Je bent bezig met dingen die ertoe doen en werkt op een niveau – met de Raad van Bestuur – dat je echt wat voor elkaar krijgt. Organisaties worden aangepast op basis van de adviezen die jij geeft. Ik heb er vijf jaar met veel plezier gewerkt.’

Best lang voor een eerste baan.

‘Bij veel banen ken je na een paar jaar het kunstje en is de uitdaging weg. Bij McKinsey leer je zo veel en zo snel, de meeste mensen houden dat niet eens vol.’

Waarom wilde je uiteindelijk toch weg?

‘Omdat ik zo hoog in die boom zat, stond ik vrij ver af van de werkvloer. En het ondernemersbloed kriebelde: als ik toch tachtig uur per week werkte, dan liever voor mezelf.’

En als je voor jezelf begint, doe je dat met ‘zorglandhuizen’ voor rijke bejaarden...

‘Ik kreeg het idee in Fontainebleau in Frankrijk, waar ik vanuit McKinsey een 1-jarige mba-opleiding (master of business administration, MV) volgde. Ik woonde

OUD WORDEN OP STAND

Domus Magnus (latijn voor ‘groot(s)huis’) biedt particuliere woon-zorgappartementen voor welgestelde ouderen in rijksmonumentale landhuizen. In 2005 opende de eerste locatie in Brummen (landgoed Klein Engelenburg), waar 19 ouderen wonen. Volgende maand opent de tweede locatie, De Magistraat, in Rotterdam. In het voormalige kantongerecht wonen vanaf december 33 ouderen. Bewoners betalen een vast bedrag per maand voor huur en service. Dit varieert van 2950 euro tot 3950 euro, afhankelijk van de grootte van het appartement (50m² tot 160m²). De appartementen hebben meerdere kamers, douche en toilet, een keuken en soms een balkon of dakterras. De zorg wordt, net als bij reguliere verzorgings- en verpleeghuizen, betaald uit de AWBZ en de WMO. Deze reguliere huizen ontvangen jaarlijks één budget voor het hele huis, waaruit alle zorg wordt betaald. Domus Magnus levert de zorg in de vorm van thuis- en verpleeghuiszorg. ‘Als meneer Jansen uitglijdt onder de douche en extra zorg nodig heeft, gaat dat dus niet ten koste van de zorg van een ander. Iedere bewoner krijgt de zorg die hij op dat moment nodig heeft.’ De zorg wordt geleverd door eigen personeel, dat 24 uur per dag aanwezig is. Domus Magnus wil het wooncomfort en de levensstijl van ‘de oudere op stand’ voortzetten. Want: ‘waarom zou je concessies moeten doen als je zorgbehoevend wordt?’ Zo is er geen gaarkeuken, maar kookt een chefkok dagverse maaltijden. Ook ontbreekt bingo op het dagprogramma, maar horen klassieke concerten er wel bij.

in een kasteeltje op een landgoed nabij de campus. Daar – aan de voet van de Seine, met mijn benen omhoog, – dacht ik: niet verkeerd, zo wil ik wel oud worden. Dat bleef hangen. Maar ik was pas 25 en wilde nog een paar jaar McKinsey achter mijn naam schrijven. In 2003 besloot ik mijn idee uit te werken. Ik zegde mijn baan op en ging eerst op wereldreis. Toen ik terugkwam, heb ik me aangemeld bij de Kamer van Koophandel. Ik heb een raad van advies gevormd met drie directeurs van reguliere verzorgingshuizen. Zij waren enthousiast over mijn idee, toen ben ik investeerders gaan zoeken.’

Veel mensen dromen over zo’n stap, maar durven hun zekerheden niet los te laten. Dat speelde bij jou niet?

‘Toevallig woonde ik in een huurhuis, maar anders had ik mijn koophuis ook gewoon onderverhuurd. Ik had geen kinderen, dus geen verantwoordelijkheid. Ik had wel wat spaargeld, maar dat was verre van voldoende.

Maar als je idee goed is, krijg je voor het geld de handen wel op elkaar. Ik wist ook wat ik kon, hoe arrogant dat ook klinkt. Ik heb tijdens mijn studie altijd hoge cijfers gehaald en als je bij McKinsey mag werken, zegt dat ook wel wat.’

Je richt je met Domus Magnus op welgestelde ouderen. Help jij niet liever de massa uit hun pyjama en in de douche, dan de elite aan vioolconcerten en Wedgwood-servies?

‘Als je het goed wil doen, moet je een specifieke doelgroep kiezen. Het maakt niet >>